

Minningarorð um kæra gubba okkara KARL JOHAN JOENSEN

★ 29/9-1932

† 24/5-1995

Tung vóru boðini, vit fingi hendan hösmorg-unin, at Karl gubbi so bráðliga var tikin frá okkum.

Vit vistu, at hann var sjúkur, hann hevði havt broðpropp, og var merktur av tí. Men at tað skuldi verða seinastu ferð, vit høvdu tosað við hann, vardi okkum ikki. Hann hevði nýliga loyst 300 flog og sett niður epli, so mót- ið hevur ikki troðið. Men so skuldi ikki vera.

Hesi seinastu árin hevði hann buð einsamallur í Funningsfirði, men tó varð hann nógv vitjaður av familju og kenningum, bæði á staðnum og aðrastaðni frá, so heilt einsamallur var hann ikki.

Serliga kenna vit Karl gubba frá øllum teimum ferðunum, hann tók okk-

um í bát við sær at seta sildagørn, linu og annað.

Ti á sjógvn vildi hann altíð sleppa. Hann striddist øll sín ár á sjónum, fyrst sum maður og síðani eftir at hava tikið skipara- progv í Tórshavn eisini sum styrimaður við fiski- skipi, bæði nær og fjar. Hann sigldi eisini út í tí stóru verð við farmaskipi eina tíð, og hann kom víða um.

Løgið verður eftir hendan dag at koma norður í Funningsfirði, nú Karl gubbi er farin. Serliga lög- ið má tað kennast fyri tykkum, systur hansara.

Við hesum fáu orðum vilja vit lýsa frið yvir minni um gubba okkara, Karl Johan Joensen.

Eshjerg tann 16/6-1995

Kári og Karl

Rætting til Jóansøku skránnar lýst í blaðnum í gjár

Tiltakið hjá Suðuroyar Kunningarstovu um ferðavinnu- og leiguleikar í Suðuroy, sum vera skal í nýggju býráðshølunum (gl. Føroya Banki, inng. aftanfyrri), verður ikki sum lýst, bert sunnudagin 25. juni, frá kl. 16.00 - 20.00, men eisini leygardagin 24. juni, sama tíð og stað.

SOSIALURIN

Minningarorð um Haldor Hansen

Vit hava fylgt einum merk- ismanni til gravar í dag. Haldor Hansen, fyrrverandi lögtingsmaður og vraki- eftirlitsmaður, hevur lagt árnar inn.

Haldor var bert 68, nú hann mátti leggja frá sær. Ikki nakar aldur at tosa um hjá manni við góðari heilsu. Men júst heilsustøðan gjørdi enda á Haldori alt ov tíðliga.

Haldor kom inn í mín hugaheim í 1958. Tá hann stillaði upp fyri Javnaðar- flokkin í Vágum. Hann var valdur og var tingmaður flokksins í Vága valdømi í tilsamans 18 ár.

Haldor var ein stak maður á so mangan hátt. Hann var vinsælur og fyrirkomandi. Hann var í grundini sera litlilátin og friðarligur, breiddi seg ikki út, har hann kom. Men kortini var hann framúr góður røðari og dugdi væl at tala ta søk, hann gekk inn fyri. Hann kundi vera álvarsamur og bersøgin, men ongantíð persónligur. Hann var eisini óføgur velturøðari.

Men tað, sum vit fleiri minnst Haldor eina mest fyri, er hansara hugflog og trúgv uppá eina framtíð fyri einar rættvísar og liviligar Føroyar.

Ofta var hann langt frammanfyri sína tíð og tí mis- skiltur av mongum.

Eg minnst hansara egg- andi røður um ómetaliga tørvin at binda oyggjaland okkara saman. Hann gekk við lív og sál inn fyri at menna bygðarsamfelagið, og sambandið bygðanna millum skuldi vera loko- motivið til hesa menning. Tað eydnadist Haldori í øl- um góðum at uppliva sam- anbindingina av landinum, men ikki fekk hjartabarn hansara Gásadalur, vega- samband í hansara tíð, og tað harmaði hann.

Onkur vildi vera við, at Haldor var lokalpolitikkari. Skilti viðkomandi hugtakið lokalpolitikkari sum ein, ið bert hugsaði um sitt egna valdømi, so kendi hann ikki Haldor, tí hann var meira landspolitikkari enn teir flestu.

Men rætt skal vera rætt, tað var Haldor, sum gjørdi flogmálið til sitt hjartamál, og ta er ikki at taka munin ov fullan, tað sagt verður, at hansara lutur í uppbygg- ingini av sambandinum út í heim gjøgnum luftina liggur ikki eftir. Hann var treiskur og áhaldandi sum Cato á sinni, men úrslitið er, at vit hava gott samband við umheimin enn tá á egnum veingjum. Er tað lokalpoli- tikkur, so er heitið í lagi.

Eg segði í byrjanini, at Haldor mangan var frammanfyri sína tíð. Fólk høvdu viðhvørt hug at smilast og rista við høvðinum, tá hann kom við summum hugsan- um og uppskotum sínum.

Tað gav at bita, tá hann og Vilhelm Nielsen komu við uppskotinum um heingi- brúgv um Vestmannasund. Men ikki gingu mong ár, so var annað uppskot, sum hevði sama endamálið, júst at gera fasta oyggjanna millum, tó hesaferð undir sundið. Spell at fasta sambandið

ikk kom í Haldor's tíð.

Tá ein loysn var í ljósmála í loftvegis sambandinum, minnst eg, hvussu eldhug- aður Haldor talaði um møguleikarnar at fáa fótin fastan á meginlandinum, hesaferð á ein heilt nýggjan og nógv meira lønandi hátt. Nú vóru møguleikar at fáa nakað veruligt burtúrur í ediliga fiski, sum var drigin av grunni til strendur okk- ara. Tað var burturvið at senda hann av landinum sum hálfvabrikata. Nei, nú áttu vit at gera brúk av góða sambandinum, gera avtalur við hotellini í Fraklandi og aðrastaðni á fastlandinum um fyrsta floks nýfiskaðan føroyskan fisk á dyra res- tauratiónsbordinum.

Ikki fyrr enn mong ár seinni fóru menn at taka hugsanir Haldors upp í ál- vara. Tíverri mugu vit ása- na, at so gott sum ongan veg er komið enn til tess at røkka henda marknaði.

Haldor var gott umboð fyri sína bygð og sína oyggj. Hann hevði sínar fastgrónu og sterku røtur í Sørvági, og tað var hann erin av. Summi hava fragd av at flenna at bygdamálunum, og tað kann føra við sær, at onkur fær sær okkurt undar- ligt mál, sum hvørki er fuglur ella fiskur. Haldor

skammaðist ikki við sít rama og góða Sørvágs- mál, men bar tað til heiður, har hann kom. At hann krydd- aði við onkrum lániorðum, gjørdi ikki málið keðiligari.

Haldor var gott umboð fyri vanliga føroyingin, fø- royingin, sum í fimtiárunum og undan tí máttu týða til Gud og góð fólk um ol- mussuhjálpi, tá vanlukkan rakti, ella tey komu til ellis- ár. Hann legði størsta dent á at vinna hesum sømilig kor. Men hann gloymdi ikki, at skuldu øll fólk hava tað gott í hesum okkara so kára landi, so var tørvur á bú- skaparligum vøkstri. Tí var Haldor eisini ein undan- gongumaður at skapa grundarlag undir slíkum vøkstri.

Haldor var javnaðarmað- ur um ein háls. Javnaðar- hugsjónin við tess víðastu møguleikum, var ambodið til eina vælskipaða sam- haldsfasta tjóð. Hann var tó ikki tann maður, at hann setti seg ímóti loysnum, um tær ikki vóru júst so, sum hann vildi. Haldor vildi hava loysnir.

Haldor er nú farin. Hann gav okkum so nógv, men vit góvu honum alt ov lítið aturimóti. Litlilátin, sum hann var, trokaði hann seg ikki fram. Ringa samvitskan sigur okkum, at vit vistu honum ikki tann søma og víðing, sum hann hevði uppið.

Vit, sum hava so nógv gott at minnst um Haldor, fara at sakna hann.

Saknurin og sorgin rakató fyrst og síðst Harriet, børn- ini og barnabørnini allar mest. Okkara djúpastu sam- kenslu hava vit við tykkum.

Fríð lýsa vit yvir minnið um hugsjónarmannin Haldor Hansen.

Míðvágur, 21. juni 1995

Hans